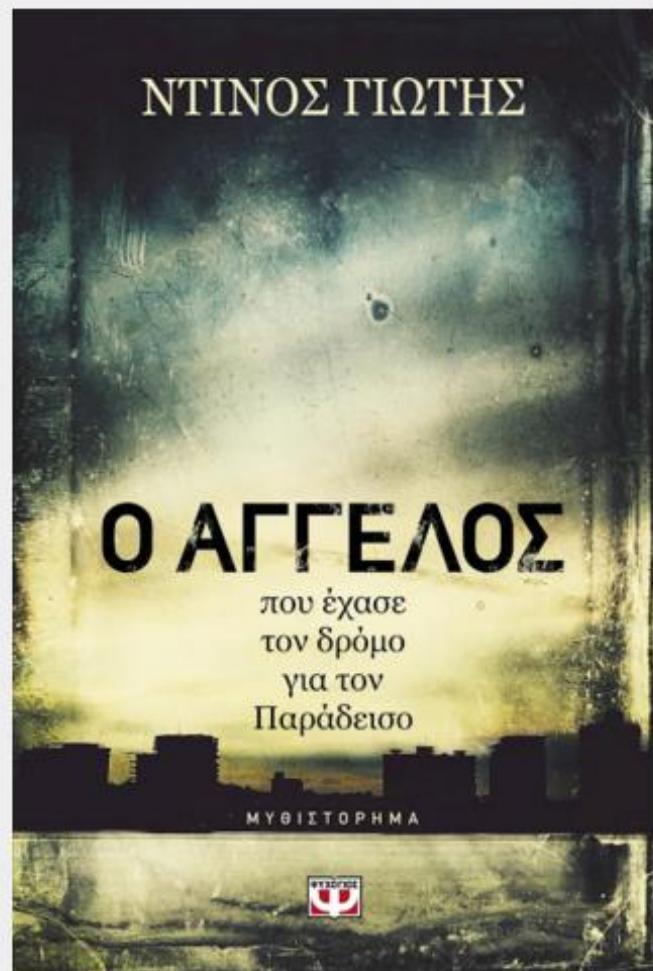

«Ο ΑΓΓΕΛΟΣ που έχασε τον δρόμο για τον Παράδεισο», του Ντίνου Γιώτη – Γράφει η Κλειώ Τσαλαπάτη

«Ο ΑΓΓΕΛΟΣ που έχασε τον δρόμο για τον Παράδεισο», του Ντίνου Γιώτη – Γράφει η Κλειώ Τσαλαπάτη
Εκδόσεις: Ψυχογιός
Σελίδες: 224
Τιμή: 11,97 €

Αυτό είναι το πρώτο βιβλίο του Ντίνου Γιώτη που διαβάζω, αν και κατά σειρά έκδοσης είναι το τέταρτο έργο του, αλλά σίγουρα δεν θα είναι το τελευταίο. Ομολογώ ότι εντυπωσιάστηκα από τον μεστό τρόπο γραφής, την λιτή, σύγχρονη αλλά περιεκτική φρασεολογία και την ικανότητά του να μεταφέρει άπειρες, ολοζώντανες κινηματογραφικές εικόνες στον αναγνώστη. Ως γνωστόν "μια εικόνα είναι χήλιες λέξεις", οπότε μπορείτε να καταλάβετε πόσο εντυπωσιάστηκα από αυτό το ολιγοσέλιδο, για τα δικά μου πάντα δεδομένα, μυθιστόρημα και τα αναρίθμητα νοήματα που περικλείει μέσα του. Με έναν τρόπο που έμοιαζε σαν καλοφτιαγμένο ρεπορτάζ ο συγγραφέας κατορθώνει να στήσει μια μυθοπλασία που μοιάζει ανησυχητικά αληθινή, καθώς ο ομώνυμος ήρωάς του, ο Άγγελος, θα μπορούσε να είναι το οποιοδήποτε νέο παιδί της σημερινής πραγματικότητας. Μιας πραγματικότητας και μιας σύγχρονης κοινωνίας για την διαμόρφωση των οποίων θα μπορούσαμε να προσάψουμε την ευθύνη σε πολλούς εσωγενείς και εξωγενείς παράγοντες, όμως πριν και πάνω απ' όλα θα έπρεπε να επιμερίσουμε τις ευθύνες που αναλογούν στις προηγούμενες γενιές και τους λανθασμένους, αφελείς, άστοχους ή μεθοδευμένους χειρισμούς τους.

Ας πάρουμε όμως τα πράγματα από την αρχή και ας μιλήσουμε ακροθιγώς για την βασική υπόθεση του βιβλίου και για τα πολυτληθή συμπεράσματα τα οποία μπορεί να εξάγει ο κάθε αναγνώστης μετά την ανάγνωσή του. Ο Αγγελος, ο ήρωας μας, είναι ένα νέο παλικάρι το οποίο άρχισε να συνειδητοποιεί τα κακώς κείμενα της κοινωνίας στην οποία ζούσε, όντας μαθητής και συμμετέχοντας σε μία από εκείνες τις άγριες, εξοργισμένες και ανατρεπτικές διαδηλώσεις του Δεκέμβριου του 2008, μετά τη δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου. Η συμμετοχή του νεαρού μαθητή και η έκφραση της οργής του προς ένα σάπιο και άδικο κοινωνικό σύστημα, το οποίο επιτρέπει τις δολοφονίες παιδιών από εκείνους που θα έπρεπε να τα υπερασπίζουν, γίνεται η ένασμα για τον ήρωά μας ώστε να διαβει, μόνιμα πλέον, το κατώφλι της αναγκαστικής και απότομης ενηλικιώσης. Η ρίψη των μολότοφ στο δικό του "πεδίο μάχης", καθώς δεν γνωρίζει ή δεν το έχει προσφερθεί άλλη εναλλακτική διέξοδος ώστε να αντιδράσει ενάντια στις αδικίες αυτού του κόσμου διαφορετικά, είναι η λογική και επόμενη συνέχεια. Μαζί με πολλούς από τους συνομηλίκους του, οι οποίοι προσπαθούν να απαιτήσουν μια κοινωνία δικαιούτερη και ανεκτικότερη από αυτήν που τους κιληροδοτήθηκε, ο Άγγελος αποφασίζει πως οι θεωρίες δεν αρκούν για να αλλάξει κάτι ριζικά. Ο ταραγμένος εκείνος Δεκέμβρης του δείχνει τον δρόμο της αντιδρασης στην βία και την καταπίεση με αντίστοιχη βία, ως μοναδική απάντηση.

Τα χρόνια κινδύνει και το 2012, ο ήρωάς μας έχει εγκαταλείψει την οικογενειακή εστία, μην επιτρέποντας στους δικούς του να γνωρίζουν οπιδήποτε σχετικά με την προσωπική του ζωή, παρά μόνον ότι είναι πλέον φοιτητής στο Πολυτεχνείο και μένει με κάποιους φίλους του. Ο τρόπος που θα μάθουν την κατάληξη του παιδιού τους είναι συγκλονιστικός για τους γονείς και τον αδερφό του Άγγελου, όπως θα ήταν και για κάθε μέσο, φιλήσυχο πολίτη, καθώς ακούνε "μαρμαρωμένοι" από το αστυνομικό ρεπορτάζ ενός τηλεοπτικού σταθμού όπου εκείνος καταζητείται ως ληστής τραπεζών και άκρως επικίνδυνος τρομοκράτης που διαφέρει της σύλληψης. Από εκείνο το σημείο και μετά αρχίζουμε κι εμείς, μέσα από τα εύστοχα φλας μπακ που μεσολαβούν, πότε μέσα από τις διηγήσεις σε πρώτο πρόσωπο του αδερφού του Άγγελου, Ξενοφώντα, και πότε μέσα από την αφήγηση του συγγραφέα σε τρίτο πρόσωπο για όσα συμβαίνουν στο παρόν, να μαθαίνουμε όλη την ιστορία του Άγγελου, καθώς και όσων μεσολάβησαν και τον οδήγησαν στην παρούσα κατάληξη.

Κάτω από την ασφυκτική πίεση της οικογένειας του Άγγελου να βρει το αγνοούμενο παιδί τους και να το βοηθήσει να υπερασπιστεί τον εαυτό του, παρακολουθούμε ολόκληρο το οδοιπορικό μιας συνηθισμένης οικογένειας που ξεκινά με τις καλύτερες των προϋποθέσεων, μιας οικογένειας που θα μπορούσε να είναι η δική μας, και την κατάληξη της μετά από χρόνια, όταν πλέον οι συνθήκες έχουν αλλάξει ριζικά, όταν οι ελπίδες και οι φιλοδοξίες έχουν γκρεμιστεί και όταν άπειρα αδιέξοδα στην κοινωνία έχουν κάνει την εμφάνισή τους. Ο συγγραφέας μας καθοδηγεί να σκεφτούμε σε ποιόν θα έπρεπε να επιρρίψουμε τις κύριες ευθύνες για την κατάντη, τον ευτελισμό της σύγχρονης ελληνικής κοινωνίας, της δημιουργίας τόσων ανυπέρβλητων αδιέξοδων και χαμένων ευκαιριών για όλους τους νέους ανθρώπους. Μιας κοινωνίας με αρχές και κυβερνήσεις σάπιες και οπορτονιστικές εδώ και πολλές δεκαετίες, μιας κοινωνίας όπου η οικονομική κρίση των τελευταίων χρόνων έχει δημιουργήσει άστεγους και θύματα, εξαιτίας των αυτοκτονιών όσων λιποψυχούν και "παραπούνται", σε τέτοιους αριθμούς που είναι ικανοί να συναγωνιστούν ακόμα και τους πρόσφυγες και τους νεκρούς σε εμπλέμες χώρες.

Το νέο μυθιστόρημα του Νίνου Γιώτη είναι ένα βιβλίο που θα σας συνεπάρει με την καταιγιστική του δράση, θα σας προβληματίσει με τις αναρίθμητες αιχμές εναντίον ενός επιβεβαιωμένα και αναντίρρητα σάπιου κοινωνικού συστήματος, θα σας συγκινήσει με την απρόσμενη και αμετάκλητη τροπή του, θα σας αναγκάσει να προβληματίσετε και να αναζητήσετε εντός σας, αλλά και εκτός, τις βαθύτερες αιτίες για την σημερινή κατάσταση που βιώνουμε όλοι μας και, τέλος, θα μείνει χαραγμένο στη μνήμη σας για πολύ καιρό. Πολλά συγχαρητήρια στον συγγραφέα για τον «Άγγελό» του και διαβάστε το, Φίλοι μου.

Υπόθεση Οπισθόφυλλον:

«Τον Δεκέμβριο του 2008, ο Άγγελος, μαζί με χιλιάδες συμμαθητές του, κατέβηκε στους φλογισμένους δρόμους της Αθήνας. Για να απαντήσουν στη βαρβαρότητα των αστυνομικών, στην υποκρισία των πολιτικών και στον εκμαλισμό μιας κοινωνίας που αργοπέθαινε. Εκείνη την άγρια γύχτα του Αγίου Νικολάου βρέθηκε για πρώτη φορά από το πεδίο της θεωρίας στο πεδίο της μάχης, και όταν εκσφενδόνισε την πρώτη του μολότοφ, ήταν σαν να περνούσε, με μια τελετουργική κίνηση, οριστικά στον κόσμο της ενηλικίωσης.

Συνεπαρμένος από τον ρομαντισμό της νιότης, αναζητούσε ανάμεσα στα οδιφράγματα και στις φωτιές, όπως και τα χιλιάδες παιδιά της τάξης του με τα sneakers και τα hoodies, μια απάντηση σε όσα τον έκαιγαν βαθιά μέσα του. Μια απάντηση σε όσα δεν έβρισκε στα βιβλία. Και τότε συνειδητοποίησε πως, όπως έλεγε και ένα σύνθημα για εκείνες τις ημέρες, ο Δεκέμβρης δεν ήταν απάντηση, ήταν ερώτηση. Φοιτητής πα, άρχισε να απομακρύνεται από το σπίτι του. Και όταν τηλεφωνούσε καμιά φορά, το έκανε πάντα με απόκρυψη. Μέχρι που χάθηκε.

Τον Φεβρουάριο του 2012, τις μέρες που εκανοντάδες χιλιάδες άνθρωποι κατεβαίνουν οργισμένοι στους δρόμους απέναντι στα ανθρωποφάγα μνημόνια, οι γονείς του Άγγελου ακούνε εμβρόντητοι στο δελτίο των οκτώ πως το παιδί τους καταζητείται ως ληστής τραπεζών και επικίνδυνος τρομοκράτης.

Ο καταζητούμενος Άγγελος ακροβατεί πλέον στην κόψη της ζωής του: Αν ο Δεκέμβριος ήταν ερώτηση, τότε ο Φεβρουάριος ήταν απάντηση;»

Αναρτήθηκε από ΚΛΕΙΩ Ι. ΤΣΑΛΑΠΑΤΗ στις Παρασκευή, Μαρτίου 18, 2016